

מי שהחשיך פרק עשרים וארבע שבת קנד.

מסורת הש"ס

(א) (בְּרִיטָהּ הָיָה וְעַי תּוֹסֵף)
(לְעַל : כְּדֵּי הֵא קְרִיבָה)
(ב) (וְיִמְחֹז מִזֶּה : פִּשָּׁה)
(ג) (סְנֵהֲרִין מִן : פִּשָּׁה)
(ד) (פִּרְיוֹנִין יוֹ : בִּזָּה פִּדָּה)
(ה) (סְנֵהֲרִין מִן : מִטָּה יִבֵּה)
(ו) (שְׂבִיטֵה דָּה : דֵּה) (דִּשְׁלִי)
(ז) (דִּשְׁלִי) (ו) (קִדְוִשִּׁין מִנֵּה)
(ח) (פִּי תּוֹסֵפֹת בִּימָה עֵבֶה)
(דִּיֵּה רֵבֶה)

הגהות הב"ח

(ב) נָם! רָבָא אֲמַרֵּי דְרַב
בְּרַהֲלִי (וְאֲמַרֵּי דְרַב אֲמִיר
דְּרַבִּי וְרַבִּי חֲרַב מְרִיר בְּרַחֲלִי
הָיוּ) אֲמַרֵּי: יִבְרִי קִיָּא אֵין
יִן רֵשִׁי וְיִסְפִּינָא אֵין גְּרָמִי
לִי: (ג) שֶׁם עַל שִׁנְתָּה
מִקְוָאם הַיְיבוֹם עַל זֵדוֹ
מִקְוָא: (ד) תוֹם! דִּי אֲמַרֵּי
לֵא נָם בְּשִׁמְעָא לְחֲמִיר
וְקִשְׁיָא הָא דְרַב אֲמִיר:
(ה) דִּי חֲלָא וְרַבִּי חֲרַב מְרִיר
מִסִּיט וְהִרְדֵּיקָא אֶת
הַצִּירִק וְהִרְדֵּיקָא אֶת:

גליון הש"ס

היום' ד"ה בלאו נפי ובר
בשה"ד נראה ל"י עיקר.
ע"ן סנהדרין דף טז ע"א
נמספסוס ד"ה משום דהו:

לעזי רש"י

מנשטראל (מינישטראל).
פקיד, שוטר.

מוסף רע"י

[illegible][illegible]

בדבר שחייבין על שגתו חטאת (ז) ועל דורו סקילה חטאת אין חייבין על דורו סקילה חטאת לא נמי לא כשניתן לאזהרת מיתת ב"ד וכל^(י) ללא שניתן לאזהרת מי

ידול בתורה הרבה בימי רב מדמנייה אפורסיה דבבל ורב מרי
דבבל אשכשכיה לרב מרי בר רחל ואע"ג דביוש שמת רבא טולד רב אשי
ידול בתורה רחל וימניה אפורסיה דבבל וכן ודלי נהלה דיש נספרי
רבא מרי בר רחל ומשי תרי בר מרי הוו ופירושא שגנבצ צד
שירות ב"ד. מיהא ב"ד. מיהא ב"ד. מיהא ב"ד. מיהא ב"ד. מיהא ב"ד.
י' יוחנן ור"א הם בעדים שהוכחו נזנש ונכסף הומו דחד ר' א
דממא ר' נהרגין דאמר ר"א עדים שהוכחו נזנש לוקין ואי ק"ד
אלא ש"מ ר"א דאמר ר' נהרגין תפסייה אלמא משום דאמר ר' נהרגין כ'
ב"ד היכא דהומו תפסיה ועוד מיהא לר"י דכל לאוין שבעוה שני
אלא למלקות מההוא טעמא דלא ניתנו בנותה שעה לאהרת מימי
למלקות כדאמרינן פ"ד עות' בן גרשה דמפקין בריש מסכת מכ
יכין דכתב ב"ד חגה למלקות כהדיא אע"ג דניתן לאהרת מימחת
טעמא נמי אתי שפיר הא דאמר בתוכה בגמרא מעידין ואי אתי
דברי ר' מאיר וחסמים אומרים כל המשלם אינו לוקה דאמר
לר"י י"ל לומר טעמא דרבנן משום כדי רשמי פיקוק ליה דרבנן
על משנת מעידיהו אנו אתי פלוגי שמיא למלקות ארבעים וקשה לר'
למלקות ה' דבמה דגלות וכן גרשה מדור רבנן דלאהת למלקות וקמה
כאשר ומס לוקה משום לא חענה כיון דהתם לא לר' קרמ' ו
שהוא בן גרשה או שמיא גלות ואתי נמי שפיר הא דתלי טעמא
למשום לא חענה אפי' לרבנן דאע"ג דסבירא להו דלא חענה אומר
הוא בלא שפיר לאהרת מימח ב"ד שלא נכנס למלקות אלא לא
אזלי חלמי שמיא למלקות אבל כשאין חסיד מתכשר אנו לא
רבנן דלוקין משום לא חענה כמו בנן גרשה וגלות אי לאו משום
ללא חענה מהלדיקו אתי הליקין לא הוה מחייבין ביה משום ד
למלקות מהלדיקו אתי הליקין בריש מכות ופריך עלה מיהא וכן
ההוא היה אי לא שנתן למלקות מימח ב"ד ומר' דהיה משל
ומס היכא דומם מיהא או מלקות וחד למילקין עליה ולהכי
לרבי מאיר דמחייבין דמכות אע"ג דטעמא דלאו שאין
למלן דמחייב בלאו שאין בו מעשה ועוד היה רגיל לתמן כי
נכנס אבן גרשה ואגלות ואכילו נכנס לא חענה שקר בממון וכן
היה ראו ללקות עליו וזה לא שפא אע"פ שזה לא היה ר'
מחייב עכשיו יש ללקות עליו כל זמן שלא יוכל לבא לירי מיהא ה'
מיהא נמי ניתן ללקות כל זמן שלא יוכל לבא לירי מיהא ולפי ש
למלקות אהרן דאמר ר' אשי דאמר ר' אשי דאמר ר' אשי דאמר ר' אשי
הש"ס חשיב לאו דשבת יומן לאהרת מימח ב"ד ואמאי לא קא
דמכחיב כל העושה בו מלאכה ויומא משמע קסם מלאכה דשבת היימי
שמשמע דבריש שאין בנן מיהא ומלקות וכן לאו דממח דלא
לוקין עליו אפי' לא התירו בו למיחיה דכל קסם הולאה דשבת אפי'
דכחל לאו דשבת יומן לאהרת מימח ב"ד ואמאי לא קא

[illegible]

ין יתכן שחי כ"כ וגרלה כפירוש ר"ח דגרסינן ביצמות דרב אשי
 על להיות שהיה רב מרי קטן צימי רבא וצימי רב אשי כנר היה
 ימים שמכוב בהם כמעטמה (א) לאמרי לה והקשה דרב אשי באשריה
 כל (מ"ב:): **בבא** נפי לאה מחיבי רה"י א"ו שניתן לאוהרת
 על מלכא דרין שגא להאיכר על ממחר ובמחרת ילכא מימח
 ממקום יש לו ללקות כדאשכחן בבבא קמא (דף עד: וסא) דלגי
 הנהגין וחד אמר אין הנהגין ואמרין נמי תפסיים דרי אלעזר
 דלמחר הנהגין אמאי לוקין הוה ליה לאו שניתן לאוהרת מימח
 ונפשו כמחילה דרין ואפי' כדנעלמא יתן לאו דלא תענה לאוהרת מימח
 לאוהרת מימח ב"ד יהיו לוקין עליהם כשלא תהיו בהם למימח
 ב"ד וגרלה לר"י דשאי לאו דלא תענה דגלי ביה קרא דניתן
 (דף ג: וסא) ומוהרשעו את הרשע והיה אם כן הכות הרשע
 (דף ג: אית' כן ללוקים) ככל מלא מצי אמי לר"י מימח ומהאי
 פלוני שהוא חייב להכריז מלמיו וזו ונמלא וזוממין לר"י ונמלאין
 ואל לרבנן כדי רשעו משום רשעה אחת אהה מחיבי כו' וקשה
 וקומי לא תענה לאוהרת לעדים וזוממין ולא תלקות כדמימח הם
 נמי היכי מצי למימר לרבנן דלעדים וזוממין הוא דלמא לא
 דפרסיים אמי שפיר דבי הכי דלא אמי לר"י מימח או לר"י מלקות
 תענה לאוהרת לכאשר זמם משום הכי לקי כמעדיים אמי כפלוני
 כגון ההם משום כדי רשעו דאי לאו משום דרי רשעו היו לוקין
 לכאשר זמם הוא דלמא דלא עגב כאשר זמם אלא אם כן הארי
 מימח ר"ה מרזא דוקא כשחייב מלקות כמאשר זמם כגון מעדיים
 וממון לא מעבי ההם לא תענה לאוהרת לכאשר זמם הוו מרזי
 די רשעו ור"ת למאי דפירש דאי לאו דגלי קרא כהדיא מלקות
 לן לאוהרת מימח ב"ד אם כן דמפיק עולא דעדים וזוממין
 וענה ואמאי משום דהוה ליה לאו שאין בו מעשה אמאי לא מעבי
 לא הוה אמי אלא לרבנן דלר"י מאיר איכא פרי לאוי לא לאוהרת
 חא טפי למימר עעמא דלאו שאין בו מעשה לאוקמא מילתא בין
 מעשה נמי לא אמי לר"י ומהאי דפי' אינטיקין והדיקין תלקות
 דלא תענה סתם כחיי אבל מילי קמי ולהכי מחיבי מלקות כאלו
 דרשאה וגלות אלו לא היה הנכחד שניתן לאוהרת כאשר
 ללקות על אותו הדין לאוהרת מימח אפי' כשאינו יכול לבא לר"י
 לנכחד על מימח וממון ביחד סתם ויתן להלקות עליו כההמה
 זה לא היה יכול לתקן ברשע ממות מלקות דהוה ליה לאו שניתן
 לאוהרת מימח יש ללקות עליו האולי נכחד סתם על מימח ודברים
 ליה לאו שאין בו מעשה איך לוקין עליו כמעדי ברשע מכות אבל קשה
 ומי אלאו דמחמיר וההיא דאפי' (ועל דף ו: א) דליכא מימח וי"ל כיון
 וזממיה והכי לא משמע לאו דמלאה דאפי' אבל לאו דלא תענה
 הלא מלכא אהה ובמחרת משמע אלאה חייבי שבת טפי ממחמיר
 כההמה נמי אלאו דנפקא מלאי לא (עיינין פ: ב) כהדי תחומין כבמלקות
 תקרא דירעלא הסם מהביא ומירור ראשון "נראה לר"י שקרי. מ"ר:

זיהא

עין משפט
נר מצודה

בז א מ"כ מהלכות
שנת הלכה א:
[בז] ב [מ"כ] מהלכות
סנהדרין הלכה ג:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) ב"מ הנדפס הוציא הקונס
המחבר להלן אחר תיבות
"ואליה דר" יוסי" אומנם
נראה דמקומו כאן.